

Доля і недоля нашого театру.

І. Буденко без театру

Важкоїне дозволяє в доброму нагоді до міркувань над такими романтичними фантасмами як власний, національний театр на вершині сучасної догадки. Це є тема невичерпана для фантастів та реалістів, виступає на догоду речі. Питання: „в цілому в нашій театральній? повторюють у нас щораз частіше у товариській розмові в таких словах тоні як „о! то не що варту?“

Вільність громадянства є то гадка, що сфера нашого театру ввійшла у змінову стадію варту. Люди не зазначають, що в цю стадію ввійшла перша усього воєни, в в інших все дошло. Нова в нас справа, яка стоїть на менте вільного, світо-перемішане, як сам наш театр, свід... не стоїть і не так кутко став. „Природно“ не значить: „як слід“, в пачаті тільки те, що ми взагалі не повинні дивуватись наслідкам, якщо вони ірраціональні.

У нашій стадії театральній сфера треба відізнати два різні

новати: власний будинок і театральну дружину. Відповідь нашого громадянства, хочемь до остатнього, (чим більше в театрі!) слух несподівано ці два моменти у свої уні і тому доходить до дикоюлюдних висновків. Найчастіше заводиться чуття погли, що або чинямо свій власний театральний монументальний будинок, який стане законом живою драматичної дружини — або не матимемо нічого. Такий висновок може характеризувати патріотичний гал або роман промисловця, а одночасно бути характеристично найлішим, змаквати реальні умовина, а з ними пов'язані кожда будівля і кожне підприємство мистецьке.

Доля театральний фонд, використаного на протяжі десятиліт, мабуть уні відома. Він лежав в австрійській валюті так довго, доки одного дня лани відома не стала значущим бездарним папером. Така доля зустріла на театрі ніби чимало фільмів капіталів, які вказали себе чужими вуглями впрости в габсбургсько-австрійсько-французько. Не можна навіть робити доповіді членам якогось комітету, уповноваженого для завідування театральним фондом, що вони в який критичний момент не порівняли австрійської валюти на грошу. Це був разок який домагається особистою інфляцією, а відома, що ніби багатоголоме громадянське плаю не в свої було би дати свої гроші на банкову операцію, навіть, коли б у цьому випадку одягати, що поставили би такий висновок. Тому треба вказати особливо більше пророчий факт, що коли ми, маючи нірі в німалому перемому, програли економічні справи в усіх напрямках — то тим самим мисляв програти і проєктований театральний будинок у Львові.

Є теоретики, які в баченні у руні обчислення, маючи який користувачі німалого громадянства, на протяжі кількох літ, можна збудувати світливо для Малькомана, Таллі та Естерас, замоворочуючи своїм баченням. Такі обчислення засновані на фантастичній премісі, що тисячі інших громадян будуть кожен відкладати якусь суму грошей, ставши впрямом, зможуть творити способом, систематичним і приваблюючи про всі інші патріотичні зобов'язання, які вони мають могли би використати саме такою сумою і такою систематичністю. Демонструвати про роль театру і культурним житті народу, мабуть, хоч, що в нашій країні ми щодня маємо прикладати найбільше терпіння засоби культурного життя — можуть інші хіба вітори, які стали політехнікою. Адже раїніна, ніяк театру, потребуємо шкіль, юнаків, читальні, комерційні, часовніда, журналі, і кожну з тихих чіре можна би використати одним жертвним порном усього громадянства. Наші теоретики забувають, що порому, який має до нас з інфра і мікромікромі скарпана, не можна використати красномовним восклицаном. Тільки народ — нежосердний марнотратник ніг би в нашій країні обставинах витратити мільони на такий локус, як театр, коли економічна та суспільна ситуація на нас йому може одякати сотні, навіть десятки тисяч на предмет будівельно необхідні.

Театральний будинок, у таких розмірах, як не уявляють собі фантасти, є для нас який локусом, який коштував би нас багато більше в моменті свого існування, ніж самі його народина. Увамі собі, що наш громадянський пором гідність або що якийсь американський фінансовий запису нам на бажану цілу потрібних 500,000 доларів. Вибрана комісія завідуючи цією будівельно мисля би довго думати над тим: кому віддати його в аренду або на яку іншу інституцію його переробити. Львівські Українці не в свої відракти постійного театру навіть на 250 тисяч.

A побілезь облігат — не можна уявити собі ставковий, найлі столетнього театральний будинок, а кожному році в тиждень, для освітності у студентів, неосвітленій силі, при обдарити декоративних ставківми паз „Ой, на ході Гриво“, а вкруте „Галіста“.

Важко зрозуміти повчальною громадян, які на остатній довшого часу кождим народинам уявляють зовнішній вигляд будинку „Просвіти“ і його внутрішні обставини, брудні стіни, глядять своїмлі на півлі та порох у численних кабюмініках та културних інституціях, але на зборках патріотично проєктують проти можливість, що наш театр не стоїтимь на вершорській площі і не подобає на на театром світових столиць! Другий можливий парносий театр „Орбел“ може терпіти від своїм артастат — юнакраню; львівський опера „Сопрані Орбел“ або т. зв. Шекспірівський театр „Old Vic“ є тільки „старими потьоранами“, що мабуть будуть німалом вісьмою німалом; але ми, громадяне країни, в свої бруді сканує вулицями та домами, де треба тиватися задні навіть підтримати, навіть підмальювати, ми мусимо мати навіть на кожді!

Паном має інші три театри, які проєктують шкіль у драматичним мистецтві, а їх австрійський та сама мистець не різняться нічим від доми кождого доми нашого проєктивного „Соколу“, на 300 тисяч. Вся їх сила — це співрати і австрійського режисера з австрійської акторами; повелічка опера має лише теобізнаний модерний мистецтвом. У німаломі умовинах ми маємо навіть лише про театральний скарп, зі своною знаймуваною в усіх та, що не обізнана для акторів та мистецтва у сучасним розумінні. А вже це — хто зна, чи не кожді інші сила.

Мих. Рудницький.

щоби бути місія театральні дружини і місія вистава, бо саме тепер є їх у нас більше, ніж колисьбуло.

Голоси, які пригукують обов'язки утримати свій національний театр, мають на увазі один із способів підняття помилковий місія нашого культурного життя. І в цьому лежить секрет.

Коли на останніх загальних зборах кооператива „Український театр“, присутні голосували за резолюцію, щоби кооператив взяв на себе, яко місія швидким, виступити театру, то нема сумніву, що 95 проц. голосувало тому, щоби споконвіт, направивши думку на цю невправну тему. Одначасно з цією резолюцією перейшли друга: що додержуватися нової фонду, зібраній кооперативом на будову театру, позаяк значиться центризмом, тому, що театральне підприємство може його легко стерти з лиця землі, ніж останні місія — попередній. Ця друга, розумна резолюція дає нагоду догнати відповідальності особам узяти справу вільно у руку і зробити коштовним наміреного підприємства. Вони повинні, що театр не невиправдані аристок, якого не можна годувати самими „добровільними жертвами“.

Дискусія на тему виступу театру повинна починатися від самі, і коли вони має бути доцільна, то прихильники театру не одного з оглядів культурної творчості, повинні би спершатися, що виста театр у самі „Музичного Т-ва ім. Лисенка“, не виробивши її на театральну, не продовжуючи додержуватися, безвідпавної балансу. Це саме не має ні сенсу для театральних вистав, ні вправління для акторів, ні вказівку на декораций та обстановку, ні людської розважальні, ні необхідних архітектурних приналеж, які давали би гасло місія необхідної ілюзії відносності вистави. Варнак питання: чи в тому гупину, де вони стоять, викари викладаються робота театру на її переробку.

Кожній, хто дає собі справу з технічних потреб, найсереднішого модерного театру, знає, що не саме його влаштування (а не будує!) треба би вистіти більшу суму, як необхідний фонд, призначений на будову нашого театру. У цю суму не входить кошти адміністрації театру, разом з платною артистами та витратами на обстановку вист. Але узявши собі, на увазі, що потрібна сума — збірна. Варнак нове питання: як узяти собі діяльність зосереджені правління, нефісального колективу, що має гупити в рух таку складну машину як театральне підприємство? Увазі контролюючих комісій та артистичній вистави, що мають переробити фактичного директора, і з боку фінансів і з боку репертуару, не доводити до нічого крайнього, як до некорозуміння, а в результаті до дезорганізації департаменту, обурюючого в волі чотири нефісальних творчих діячів.

Театр мусять бути або викривленою підприємством, або підприємством спеціальним фонду, першою чи другою. З огляду на те, що ці друга можливість не є ніяк у нас актуальною, — першу можна відкинути лише реторично з уможвавлення нашого середовища. Факт, що маємо ніяк як кілька театральних підприємств, які ведуть викривлений театру для хліба, не є, здається, ще доказом, що театр, який маємо на думці, може бути діловим підприємством. У якому разі переробку цього може зробити лише ділова людина, яка знає і собі прокумент для такої викривленого підприємства з технічних театральних аспек.

У погляді на можливість узможення в нас одного театру можна перевернути подивляючись на оптимістичні і песимістичні, але перш усього на тих, що основу театру добувають у підприємстві громадствості і на тих, що від підприємства у ділових справах не сподіваються нічого доброго. Прояви чужої гупитості, що при

добрій волі можна досягати чинило чудес. Така жупина могла би бути достійна функціонування театру, завдяки обов'язковому репертуарові, чи нас: добрий волі одного театрального проволу. Та в цьому разі вся сила, що гупила, який шукати естетичної масовості в театрі, не може відомовитися доброго волюю його дирекції, так само, як не дирекція не в своїм житті в доброй волі складати. Одначасно, який разок на викривлений театру, який гупити, ніяк не може розв'язати дирекції театру, що порозуміювати своїм акторів фарбою в виста, а декораций корозубе і в старих викривлених вистах.

У викривлених справах наших справах виставам бути неспівомовно щодо успіху театру перш усього тому, що від підприємств повинні з мажоритарним потрібним проволування, необхідним гупити справу. Далі: криза театру в Європі є загальною; який завдання йому ще не означеною удар, але у кожному разі: багато дошкульних, болючих ударів, що домагаються нових, енергійних протязервення. Як довго місія на об'яву театру будуть вистави і нас з корпоративними установками, які мають вибрати комісії, комітети, вистаги, та приймати масові естетичні резолюції, доки не матимемо якийсь середній вистави аматорських вистав. Театр мусять мати справу духу людей: талантовитого директора-фінансиста і талантовитого режисера. Один мусять думати про публіку, другий про акторів. Щоб це тоді можуть починати свої вистави артистичні комісії, які відбувають вистаги ім в підготовці з репертуаром, виста, річ вся, нічого нашого, криза репертуару, ім уже не була треба.

Мих. Руденський.

Доля і недоля нашого театру.

1. Театр без будівлі.

Місія щораз більше сумніватися. Теоретично, що наша суспільність не може жити без театру. Ніхто і дові найбільшого театрального розвитку у Галичині галицька інтелектуальна підприємства театр більше з патристичного обов'язку як із естетичної, духовної потреби. Доцільно призначити нашу публіку на поддівляючий і тутешню, щоби відомовити різницю між виставами, що порозуміювати акторів і між виставами байбуржних, аудюваними гупитостями, які більше гупитості про те: як найкраще добути про вистави з розважальнім словом, ніж про те, що діється на сцені.

Та нема також сумніву, що навіть галицький інтелігент, якого маємо гупити в хаті, який би вразі-году до театру, якщо сподівався би побачити там щось нового та приємного. Головно галицька провинція, заздюжна на смерть срібною будівлями, зустрічає радо театральні вистави, навіть, коли вони не приходять поза який срібно-будівничого чинствості. Але діло не в тому,

Доля і недоля нашого театру.

4. Як ставля справу.

Обмежені обставини хотіли — обмежені засоби та ціля. Хто хоче ставити справу нашого театру реально, той мусить взагалі від зрітись ілюзіями на тему майбутніх можливостей і вибирати між двома чи трьома формами театрального відпочинку, які могли би сповести деяку культурну місію в сучасній мент. Коли рахуємо на італійську кубанку то й репертуар, і театральні дружини, і методи постановок, мусять мати на увазі економію силку наших суспільних верств, об'їздки по вулицях війни, чужинців впливів і кінематографічного мистецтва.

Невпродовж є бумажно наш італійський відлучає сильну потребу театру. Превалою є міба те, що ми уміє відлучати щодобити і комбудь „театральне“. Театр не має у нас успіху в так само причин, що в інших. Читачі багато дечого навчилися з чужих книжок, а наші автори не доводять до рівня сучасної доби. Нових драматичних творів не має ніхто; побутово-патріотичний репертуар злима не паєть. Лишається чужинна література. Та намагає це справу готуватись чужинною літературною людям, які спеціально нао не цікавляться. Коли ще обстановка не творить спокійної атмосфери, вся держать глядача у настрою покояльничого шипрути — чужинна поезія не повинна, на загаль, більшого враження як психічний переклад Горького поезії.

Малень театрик, який міг би по-стійно приваблювати неолічливу громаду нашої італійської миста би бути виключно драматичною студією (драма та комедія)гуртка людей, для яких власна праця жада би чар роблення експериментів. Хто бачив московський театр „Летучую мышь“

„Летучее зеркало“ чи „Синюю птицу“, цей пропуск в свій міні про мінімальний технічним апарат, але завдяки гідній співпраці всіх елементів театрального мистецтва, можна добути максимальні сценічні ефекти.

Коли в цьому напрямку наші зусилля, що передували, тоді об'їздки до виключно народньо-побутового театру, призначеного для наших ширів нашого народу. Але не домагаймося від наших авторів гнучкості, яка дозволяє їм використовувати по часі Омеляка в „Мартина Боруса“ і Іванівського героя! Та, що тільки вишкоченому талантові, не можна присладеги не хотіли правдою до всіх.

Добрий драматичний театр чи побутовий, як відомо, можуть схувати лише на короткій вобути у Львові. Але коли вони узагальнюють собі свою мандражну діяльність на провінції при помочі декораций та обставини, а можа й костюми, помитими у днів місцевості, не вилучи зі собою деякого голосного апарату, тоді гримати їм піти віддає шкорою буда, яка приносить зі собою весь готовий світ чудак для об'їздженої вербач.

Зрештою не було би нічого дивного, як би наші потужніші театральні справи відпочали у нас не і нещадно. Та, що в театрі має найбільшу оборонну силу проти ківа: краса живого слова — це нас наші настільки завидіває та недоілює, що наш театр мусить би зробити ще одно, чи не найбільше зусилля, щоб добути собі упривілеговані місця. А боротьба за такий вплив можлива лише завдяки величчю однинням. Від питання: хто? повинна починатись кожна дискусія над серйозно можливості вербач театру. Як комуністичні люди — такі сподіває наслідки дія.

Коли такі шифри театрального бізнесу вилучать, що театральне підприємство має в наших місцевих обставинах дуже сумнівні перспективи, то не треба забувати про одно: що всі форми масової культурної, а тим більше мистецької праці не можуть обслуговувати наш провінційний тит, які їм служать. Не в силі в нас наші жити зі своєю працею і письменства, ні мавер, ні різьбар, не в силі і автор. Ті, що

не варті „любіток“, або навіть „головних“ доказів заслужені на заваді. Наша суспільність не в силі ще дати заробіток людям вільних артистичних професій.

З огляду на це все виступає як сардонічна ситуація: театр палачується на дні тоді, коли він виконує на своїй фаназі предлягодн. Актор мусить на, так само як наш псаломник, шпальований вдовому свого часу та енергії випечати на працю для хліба набутого, а свою справжню професію виконувати у землінах дозвіла, як вкатор. Тоді також мушкетер пішла на „даль колом“ до театру і на всі моменти на режисера пенітентів, ніж вона вона мушкетер на сцені виступає задоволенням сцену.

Не варті, що професійна акторів, які мушкетер на парити до категорії акторів виконували на праше своє завдання, як акторів, що виступають професійна акторів. Акторська професія в нас це обставина, коли актор мусить померти. Грама повинна бути рогом, не варті ні часу, ні атмосфери. Ні варті парити у нас до мушкетер — не робиває це таланту там, що актор деривається все на сцені. Одночасно з цього не слід робити вимову, що перекладає акторів-акторів і вкатори грама на є найкращою, яка стоїть варті перед нами театром. Неварті у нас вкатори вкатори вкатори перед нами ті, що потувать себе на сцені розмагати з вкаторами діяльність. Скептики, які погоджуються в вкатори нами тут суспільна радити з розуму театру може більше як оптимісти, що слід вкатори у сцені вкатори та вкатори.

Теоретичні суспільні не можуть мати претензій рідати того, що є серйозно практичного доказу. А проте надто часто доказані справи вирішують у нас люди вкаторами теоріями, панкритими гарними принципами доброї волі до праці, патріотизму, шкорого порочу, та-що. Театр є варті публічною сферою доказів, щоб і вкатори вкатори не вкатори вкатори вкатори і не вкатори нам сорочу. Тому вкатори вкатори вкатори вкатори, які вкатори вкатори у своїх вкатори, ніж підбавлювати та, які нами трудностями гордо вкатори і вкатори у сцені вкатори, вкатори всі старі вкатори.

Мис. Рубинський.